

Mielas tėti,

Šiandien lauke toks vėjas – net medžių šakos lūžta. Žvarbu, lyja, tokiu oru tik kambaryje sėdėti. Pasiėmiau popieriaus lapą ir ryškiai geltonų dažų, jau norėjau pradėti dailės pamokos namų darbus, bet staiga pasigirdo gitaros muzika. Nuskubėjau laiptais žemyn ir netikiu savo akimis: groja mūsų Ignas. Ir kaip gražiai groja. O juk keletą metų gitaros nė nepalietė, vien krepšinis terūpėjo.

Pradžiugusi nutariau tau apie tai parašyti. Juk tu, tėti, taip mėgsti muziką ir taip trokšti, kad mudu su broliu ją suprastumėme, grotumėme. Prisimenu, kaip tu mums mažiems skambindavai pianinu daineles. Tai būdavo taip gražu, kad aš neiškęsdavau, stumdavau tave nuo kėdės ir kaip įmanydama įmančiau spaudydavau klavišus, tikėdamasi didžiausio grožio... Kas ten tuomet skambėdavo, nežinau, bet būdavau labai laiminga, tai buvo mano muzika, tai buvo taip nuostabu...

Man, tėti, visada buvo paslaptingas ir kerintis jau pats žodis „mu-zi-ka“. „Mmu“ - tarytum švelnus bitutės ar kamanės dūzgimas, o gal vėjo ūžimas. „Zi“ – lyg zylutės giesmelės trupinėlis, o gal žiogelio smuikavimas... „Ka“ – gal tai genelio tuksenimas? Kaip šis žodis atsirado, kodėl jis iš tokių skiemenų, kas jį sugalvojo? Gal didingoji Gamta jį padiktavo? Juk ji, gamta, kupina įspūdingiausių garsų...

Atmenu, kaip judu su mamyte sakydavote: „Ar girdite, vaikai, muziką?“ Jūs mudu su broliu nuo mažų dienų mokėte klausytis čia pat ošiančios jūros: tai ramios, svajingos, tai audringos, pykstančios...

Atmenu, mane mažą kerėte kerėdavo rudens garsai: lietaus teškenimas, lapų šnarėjimas, išskrendančių paukščių liūdnas rypavimas... Braidydavome su mamyte po auksinius lapus ir tyliai klausydavomės užburiančios - čežančios, šnibždančius, šnekančios - jų muzikos...

O pavasarį tartum nematomam burtininkui stebuklinga lazdele diriguojant, nuostabiausiais balsais pragysdavo paukšteliai. Atsiguldavau ant kopos, žiūrėdavau į švelnaus vėjelio varinėjamus debesėlius – tarytum į savo svajones, o šalia savo didingąją simfoniją dusliais tonais grodavo jūra, retkarčiais sukrykšdavo žuvėdra... Gamtos klausydamasis, ją stebėdamas, tapydamas, savo nuostabiąsias simfonijas „Jūra“, „Miškas“ sukūrė mūsų didysis menininkas Mikalojus Konstantinas Čiurlionis.

Kai mes mokykloje per dailės pamokas piešiame, mokytoja dažnai įjungia garsių kompozitorių muziką. Tuomet aš labiau įsijaučiu į temą, o ranka tartum pati vedžioja, spalvina. Muzika mane įkvepia, ji man tarsi kalba, pasakoja. Ir aš, tėti, mąstau: koks čia yra stebuklas, kad gali suprasti, ką nuostabiais garsų deriniais tau nori pasakyti kažkada senovėje, prieš daugybę metų svetimose tolimose šalyse gyvenę kompozitoriai?

Esu supratusi, tėti, kad itin brangino muziką mūsų protėviai. Jie labai daug ir labai sunkiai dirbo, o dirbdami dainuodavo. Nuostabios, poetiškos tautos dainos juos paguosdavo, sustiprindavo, suvienydavo. Mokydamiesi tautosaką, dainavome liaudies dainą apie našlaitėlius, kurie kalbasi su medžiais: jų lapelių šnarėjimas – „tai meilūs žodeliai“, paguoda. Prisimenu, kaip per lietuvių kalbos pamoką skaitėme V. Krėvės apsakymą „Skerdžius“. Ten pasakojama apie paprastą bemokslį kaimo senelį, kuris rytais žadindavo sodžiaus žmones ragu grodamas. Jis kaimo vaikams dūdelių, švilpukų padarydavo. Jis mokė piemenukus miško garsų klausytis: „čia tau ir kuoja pašvokščia, ir berželis, kasas taisydamas, pakužda, ir eglė pasiūbuoja. Didysis Lietuvos poetas Antanas Baranauskas poemoje „Anykščių šilelis“ taip pat mus moko girdėti ir suprasti gamtos muziką: šventą medžių kalbą, upelio vandens teškenimą, miško gyvūnėlių garsus. Rašytojas Vaižgantas „Pragiedruliuose“ ragina išgirsti ne tik nuostabią pievos, bet ir turgaus, kur parduodami įvairiausiais balsais žvangantys dalgiai, muziką.

Mums dabar nereikia sunkiai dirbti, tačiau ir mums muzika labai reikalinga. Turbūt nė vienas mano bendraamžis neišgyvena dienos be muzikos. Tačiau bėda, kad mes nebemėgstame patys dainuoti, nebemokame klausytis gamtos. Sėdime prie kompiuterių, dažnai vaikštome ausinukais

užkimštomis ausimis... Betgi klausome muzikos. Ar tikros, ar geros? Deja, dažniau ji tranki, dainuojama svetimomis kalbomis... Betgi vis tiek – muzika.

Tai kas gi yra muzika, baigiama klausiu aš pati savęs, tėti. Ir bandau atsakyti: tai nuostabiausia pasaulio kalba. Ne žodžiais, o garsais, gražiausiais garsų deriniais, melodijų melodijomis. Tai viso pasaulio žmonėms, įvairiausioms tautoms suprantama kalba. Tai paprastutė gamtos kalba. Tai linksma šokio kalba. Tai nuoširdi dainos kalba. Tai didinga, kupina išminties simfonijos kalba. Tai žemės ir dangaus kalba. Tai visą pasaulį suvienijanti grožiui, kultūrai, gėriui kalba. Tai paguoda, atrama žmogui.

Ir man taip gera ir gražu, tėti, kad girdžiu gitara skambinant ir dainuojant savo didelį, protingą brolių. Atrodo, pilni namai šilumos ir jaukumo.

Laukiu grįžtant, pasiigau.

Gabija